

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců a JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupený Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 49 Az 106/2015 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Leonida Kushnarenka **s e u r č u j e** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-126/LE-BE02-P15-2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V obecné rovině namítl, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 2, § 3, a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož ani v souladu s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 4 písm. c) směrnice 2001/95/EU. Krajskému soudu pak vytýká, že pouze odkázal na rozhodnutí

žalovaného a uvedl, že povolání stěžovatele do armády nebylo důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S tímto stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel poukázal na obavy z války, resp. na ohrožení svého života.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky.

[8] Na tomto místě je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2007, č. j. 6 Azs 20/2007 – 54). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Není totiž úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet za stěžovatele, čím konkrétně chtěl v kasační stížnosti argumentovat.

[9] Stěžovatel koncipoval kasační stížnost poměrně obecně. Poukazoval na porušení ustanovení právních předpisů, které však nijak nerozvedl. Neuvedl, čím konkrétně správní orgán porušil citovaná ustanovení. Obecně poukazoval i na neúčelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Na takto koncipované námitky nelze reagovat jinak než v obecné rovině; pro její obecnost v ní rovněž nelze vysledovat přesah vlastních zájmů stěžovatele, který je nutnou podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany.

[10] K námitkám poukazujícím na důsledky možného povolání stěžovatele do armády, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podle konstantní judikatury, nelze odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, považovat bez dalšího za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49). V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném

pokračování

konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením. Stěžovatel však netvrdil ani neprokazoval, že by byl v zemi původu nucen k výkonu vojenské služby, ačkoli by tato služba byla v rozporu s jeho politickým nebo náboženským přesvědčením.

[11] Kasační stížnost nebyla způsobilá zpochybnit argumentaci krajského soudu, který zdůvodnil, proč se ztotožnil s napadeným rozhodnutím a proč byla žaloba stěžovatele nedůvodná.

[12] Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Na závěr lze připomenout, že neudělení azylu nebo jiné formy mezinárodní ochrany stěžovateli nebrání, aby legalizoval svůj pobyt v České republice prostřednictvím institutů stanovených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 7 Azs 42/2016 – 7, ustanoven zástupce Mgr. Leonid Kusharenko, advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) náleží ustanovenému zástupci odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 3.400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň; částka daně činí 714 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu